

Opgave 4 Micronatie Rozeneiland

tekst 5

De man die Rozeneiland bouwde: ‘Het scheppingsproces was zijn schreeuw om vrijheid’

Lorenzo Rosa zegt dat hij, in tegenstelling tot zijn vader Giorgio, nooit de ambitie heeft gehad om zijn eigen ministaatje te creëren. Sterker nog, hij geeft toe: ‘het was gekkenwerk ... maar die jaren waren een beetje gekke jaren’. De ingenieur uit Bologna, Giorgio Rosa, stichtte op 1 mei 1968 zijn eigen onafhankelijke staat – Rozeneiland.

Het was een platform van 400 vierkante meter, gebouwd van beton, hout en staal, op iets meer dan 11 kilometer van de kust van Rimini, midden tussen de golven van de Adriatische Zee. (...) Het verhaal, vreemder dan fictie, wordt nu opnieuw verteld door Netflix, in een twee uur durende film die de producent Matteo Rovere beschrijft als ‘85 procent waargebeurd en 15 procent verzonnen’. Hoewel alle personages zijn gebaseerd op echte mensen en alle belangrijke gebeurtenissen kloppen, zijn sommige namen veranderd om identiteiten te beschermen. (...)

In gesprek met Sky News vanuit Italië, legt Rovere uit: ‘[Giorgio Rosa] droomde ervan om de heerser te zijn van deze wereld zonder regels, met wetgeving die hij zelf kan bepalen ... Het was een schreeuw om vrijheid.’ (...)

35 Tegen de internationale achtergrond van de oorlog in Vietnam en de Amerikaanse burgerrechtenbeweging en omdat hij de bedompte regels in de Italiaanse samenleving van de late jaren zestig beu was, zag Giorgio het als een logische stap vooruit om zijn eigen staat te creëren (...). (...) Toen er eenmaal in zoetwater was voorzien (een 40 grondwaterput werd 280 meter onder het platform geboord), werd het eiland opengesteld voor het publiek en veranderde het in een populaire toeristische attractie met 45 bezoekersstromen vanaf de kust van Rimini. (...)

De filmproductie baseerde zich op anekdotes van de ingenieur, krantenknipsels, foto’s en opnames uit die tijd om het weinig bekende verhaal samen te stellen. De technische details achter de bouw waren ook van groot belang om te begrijpen hoe het eiland tot stand kwam. (...) Ondanks zijn slimme bouwtechnieken en zelfvoorzienende status, was het eiland geen lang leven beschoren. (...)

[Giorgio Rosa] toonde zich 55 veerkrachtig; hij was tevreden met de ervaring omdat hij het belang van individuele vrijheid had willen aantonen.’ (...)

bron: Sky News, 2020

tekst 6

Toen Italië ten strijde trok tegen het Esperantoministaatje

(...) Rosa overlegde enige tijd met de Italiaanse autoriteiten om toestemming te krijgen voor het platform, maar dit werd hem
5 geweigerd en hij kreeg te horen dat de plaats waar het bouwwerk was verzezen zich feitelijk in Italiaanse kustwateren bevond (het was op de grens van internationale wateren,
10 met alleen het zuidwestelijke deel daadwerkelijk binnen Italiaans territorium) (...).

In mei 1968 nam Rosa vervolgens de opmerkelijke stap om het
15 zee-platform tot onafhankelijke staat uit te roepen; het zou een republiek worden met eigen valuta en postzegels en als officiële taal het Esperanto¹⁾. (...) De zelfverklaarde
20 staat werd zo officieel De Esperanto Republiek Rozeneiland, met een president (Rosa zelf), minister van Financiën (...), minister van Binnenlandse Zaken (...) en een
25 minister van Buitenlandse Zaken (...).

De vlag van Rozeneiland

Ondanks de ernst die bleek uit het aanstellen van een president, een ministerraad en eigen postzegels,
30 geld (...) en een vlag, was het doel van dit bonte gezelschap – naar men algemeen aannam – eenvoudiger: een bar en eetgelegenheid opzetten op hun zelfgebouwde eiland en

bron: visit-rimini.com

noot 1 Esperanto = een kunstmatige taal, ontworpen om mensen uit verschillende culturen op een politiek neutrale manier te laten communiceren

35 genieten van het uitzicht op de Adriatische scheepvaartroutes, een biertje nippend terwijl de boten van Triëst in het noorden naar de Middellandse Zee voeren. (...) Het
40 zou echter niet lang duren. Op 25 juni 1968, 55 dagen na de onafhankelijkheidsverklaring, werd het ministaatje Rozeneiland door de Italiaanse autoriteiten in beslag
45 genomen in wat Rosa bitter 'de enige oorlog die Italië ooit gewonnen heeft' noemde. Gedurende de rest van '68 (...) protesteerden Rosa en zijn 'regering' tegen de inbeslagname van
50 het eiland. Er volgden Italiaanse parlementaire debatten waarin verschillende argumenten naar voren gebracht werden waarom het eiland geen toestemming kon krijgen om
55 voort te bestaan.

De eerste theorie, en de meest voor de hand liggende, was dat het eiland met zijn restaurant, nachtclub en souvenirwinkel in feite Italiaans was,
60 maar Italiaanse belastingen ontweek; dat zou een gevaarlijk precedent scheppen. De tweede theorie kwam van de extreemrechtse parlementaire groep MSI, die verklaarde dat het
65 eiland een bedreiging vormde voor (...) de veiligheid en mogelijk een dekmantel was (...) voor nucleaire duikboten van de Sovjets. (...)